

Regeringen
li.remissvar@regeringskansliet.se

Yttrande över remiss Ett tydligt regelverk för aktivt skogsbruk (SOU 2024:91)

Er beteckning: LI2024/02430

Sammanfattning av synpunkter

- Länsstyrelsen ser positivt på utredarens ambition att tydliggöra regelverket kring hur aktivt skogsbruk kan bedrivas. Dock ser länsstyrelsen att det är viktigt med kommunikativa insatser för att skapa tydlighet och gemensam förståelse kring skogsbrukets förutsättningar.
- Länsstyrelsen ser att förslagen kring en förändrad syn på samråd enligt 12 kap. 6 § miljöbalken riskerar att medföra effekter som inte är tillräckligt belysta i utredningen. Förslaget avstyrks i den del som berör lätnader i sekretess av arter.
- Utredningen föreslår väsentligen förkortade handläggnings-tider för avverkningsanmälningar. Länsstyrelsen ser en stor risk i att samarbetet mellan myndigheterna blir lidande och att skogar med höga natur- och kulturvärden avverkas. Vidare anser Länsstyrelsen att det inte finns någon tydlig motivering till att förkorta handläggningstiderna. Förslaget avstyrks.
- Länsstyrelsen ser både positiva och negativa aspekter kring förslaget att flytta artskyddsprövningen till Skogsstyrelsen, men avstyrker förslaget att en anmälan om samråd även ska ses som en ansökan om dispens i de fall där det krävs.
- Länsstyrelsen instämmer i det lämpliga att skog med fridlysta eller hotade arter skyddas, men menar till skillnad från utredaren, att det inte får ske på bekostnad av det formella skydd av skog som länsstyrelserna och Skogsstyrelsen arbetar med i enlighet med sina regleringsbrev och den nyligen antagna strategin för formellt skydd av skog.

- I utredningen saknas analyser av påverkan på kulturmiljövärden och fornlämningar i skogsmark.

Tydliggörande av samråd enligt 12 kap. 6 § miljöbalken (avsnitt 5.3)

Idag utgör en avverkningsanmälan även ett samråd enligt 12 kap. 6 § miljöbalken och Skogsstyrelsen avgör när det även behövs ett beslut enligt 12:6-bestämmelserna. Enligt utredningens förslag ska istället markägaren själv bedöma om det behövs 12:6-samråd eller om det räcker med avverkningsanmälan. Skogsstyrelsen ska bland annat uppdras att ta fram en uttömmande samrådslista på när 12:6-samråd behövs samt omfattande kartunderlag med utpekade samrådsområden, alltså skog med mycket höga naturvärden där samråd ska ske.

Länsstyrelsen ser både för- och nackdelar med förslaget. Ett utvecklat kartunderlag kan vara till nytta vid planering och beroende på utformning skulle det kunna medföra positiva effekter för skogliga miljöer. Men förslaget riskerar att medföra en osäkerhet och ökad regelbörda på markägare när de ska avgöra om samråd krävs eller inte, samt en risk för att höga naturvärden avverkas. Om förslaget verkligen ska leda till ökad tydlighet kring vad markägare förutsätts ta ansvar för, så behöver underlaget kombineras med kommunikativa insatser som är anpassade och relevanta utifrån markägares förutsättningar och behov. Ökad tydlighet och mer information leder inte per automatik till vare sig naturvårdsnytta eller att markägare upplever regelverket som relevant. I värsta fall kan förslaget få till följd att värdefulla naturmiljöer avverkas och att regelverket fortfarande inte upplevs så tydligt som utredningen avser.

En del av upplevelsen av otydlighet och hur stort ansvar markägare bör ha för att kunna bedöma naturvärden handlar också om förutsättningarna för konstruktiv dialog mellan markägare och miljöorganisationer och oron för att hamna i en rättsprocess. Varken markägare, miljöorganisationer eller naturvärden gynnas genom att dialogen förs i en domstolsprocess, särskilt om åtgärden genomförts, när man istället kan hjälpas åt att styra skogsbruksåtgärder dit det får minst negativa konsekvenser för miljön eller till och med kan stärka naturvärden.

I utredningen föreslås en samrådslista för vilka situationer som kommer att kräva samråd. Länsstyrelsen påpekar att det inte är enbart Skogsstyrelsen som arbetar med samråd enligt 12 kap 6 § och att de bedömningsgrunder som ska tas fram även kan påverka

Länsstyrelsernas arbete med samråd om de medför en ny tolkning av vad en *väsentlig ändring av naturmiljön* egentligen är. Länsstyrelsen anser att denna aspekt inte är tillräckligt belyst i utredningen.

Det är även oklart hur miljöorganisationers arbete med att uppmärksamma Skogsstyrelsen på höga naturvärden eller fridlysta arter kommer att påverkas av detta.

Angående förslag på samrådsområden

Länsstyrelsen noterar att det verkar föreligga en begreppsförvirring kring begreppet "mycket höga naturvärden". I SOU 2020:73 samt i Nationell strategi för formellt skydd av skog bedömer man att områden med mycket höga naturvärden är områden som ska bevaras varaktigt. I den nu aktuella utredningen använder man istället begreppet som en utgångspunkt för att peka ut samrådsområden. Frågan är om det är olika tolkningar av begreppet eller en ny syn på hur skogar med mycket höga naturvärden ska hanteras.

Samrådsområden skulle kunna vara ett sätt att förebygga påverkan på värdefulla vatten. Vid avgränsningen är det då viktigt att se till påverkansområde, åtgärdernas förmodade effekter samt påverkan på kvalitetsfaktorer och målindikationer för ekosystem. Uppfyllelse av gällande åtaganden som Sverige har bör vara det som ligger till grund för avgränsningarna. Exempelvis skulle det då gå att få fram ett övergripande arbetssätt som skyddar viktiga kantzoner, motverkar körskador och körning övervattendrag i avrinningsområden med Natura 2000-vattendrag.

Andra positiva effekter av samrådsområden skulle kunna vara att markägare lättare kan få överblick över hur fastigheten eller beståndet kan bidra till olika värden på landskapsnivå. Det skulle även kunna skapa en bättre förståelse för de bedömningar som myndigheterna gör samt vilken typ av frivillig hänsyn som är viktig att prioritera i olika områden. Lämpligen kombineras analysen av samrådsområden med fler perspektiv än biologisk mångfald, så att det blir lättare att förstå vilka intresseavvägningar som är viktiga att göra i olika områden.

Tillgång till information om artförekomster

Utredningen konstaterar att markägare i högre utsträckning kommer att behöva använda sig av observationer av arter på den egna fastigheten och föreslår att sekretess för arter inte ska gälla mot berörd fastighetsägare. Länsstyrelsen ser fördelar med en ökad medvetenhet om artförekomster hos markägare men ser att

förslaget i sin nuvarande utformning medför risker för skyddade arter och anser att utredningen inte har gjort en adekvat riskbedömning.

På senare år har det gjorts flera lättnader i Artdatabankens skyddsklassning av arter. Alla förslag till ändringar har diskuterats ingående inför revideringar och många parter har varit inblandade. Detta arbetssätt ger förutsättning för kloka beslut där nyttan av öppen visning vägs mot riskerna. Riskerna handlar ofta om påverkan på störningskänsliga arter samt arter som är utsatta för faunakriminalitet.

Länsstyrelsen anser att utredaren underskattar riskerna med att göra så kallade lättnader i sekretessbelagda artuppgifter för markägare. Det riskerar att påverka allmänhetens vilja att rapportera in känsliga artuppgifter till Artportalen och kan således få en stor inverkan på både Länsstyrelsens och Skogsstyrelsens arbete. Förslaget medför en stor risk för att artförekomster inte kommer till myndigheternas kännedom och därför exploateras.

Om man väljer att gå vidare med förslaget om öppen visning för markägare behöver det föregås av artvisa risk- och nyttoanalyser som gjorts vid tidigare revideringstillfällen.

Det är även otydligt hur dessa föreslagna lättnader rent praktiskt skulle hanteras. Länsstyrelsen påpekar att handläggare på myndigheterna som använder Artportalen har en biologisk kunskap om arter och är vana att använda systemet. För sällananvändare kan det vara svårt att tolka förekomster då exempelvis observationspunkten kan skilja sig från den faktiska förekomsten och det kan finnas svårigheter i att bedöma relevansen i en rapport. Man bör även vara medveten om att artförekomster som är rapporterade utanför den aktuella fastigheten kan vara viktiga för handläggningen.

Arealgräns för krav på underrättelse om avverkning (avsnitt 6.3)

Utredningen föreslår att arealgränsen bli oförändrad. Länsstyrelsen är positiv till förslaget.

Länsstyrelsen vill dock påpeka att ur vattensynpunkt kan många avverkningar under 0,5 ha och körvägar inom samma avrinningsområde, där till exempel körskador lätt uppkommer, leda till kumulativa negativa effekter som innebär svårigheter att nå miljö kvalitetsnormer.

merna för vatten. Dessa fångas inte upp genom dagens utformning av regler.

Övriga åtgärder med krav på underrättelse (avsnitt 7.1, 7.2)

Utredningen föreslår att Skogsstyrelsen inte längre ska underrättas vid uttag av GROT. Anläggande av skogsbil- och traktorväg samt maskinell gödsling och askåterföring ska inte längre behöva samråd utan Skogsstyrelsen ska enbart underrättas.

Länsstyrelsen ser att förslaget riskerar att påverka planering och anläggande av skogsbilvägar negativt. Skogsstyrelsens rådgivande roll när det kommer till att optimera vägnätet och skapa båtnad tillsammans med rågrannar samt planeringen av skogsbilvägar kan komma att försämrats. En sämre planering kan påverka både brukandet av skogen och eventuella naturvärden negativt då produktiv skogsmark omvandlas till vägnät, skogens värden och funktioner fragmenteras och hydrologi påverkas.

Länsstyrelsen vill även påtala att utredningen i sin beskrivning av uttag av GROT inte redovisar de negativa effekterna. Exempelvis innebär uttaget ofta att körning sker vid två tillfällen med ökad risk för erosion, grumling och näringsläckage. Uttaget ökar även försurning av marken och markvattnet.

Hantering av underrättelser om skogliga åtgärder (avsnitt 9.1)

Utredningens förslag innebär att tiden mellan att en underrättelse (avverkningsanmälan) inkommer till Skogsstyrelsen och tidpunkten då åtgärden får påbörjas kortas från sex veckor till tio dagar.

Detta förslag avstyrks. En förkortad handläggningstid föreslogs redan i SOU 2020:73 och Länsstyrelsen såg redan då stora risker med förslaget. Nu återkommer förslaget fast med en ännu mer förkortad handläggningstid.

Länsstyrelsen instämmer inte i att tio dagar är en väl avvägd tidsfrist utan menar i stället att det inte finns någon anledning att frånga de sex veckor som gäller i dagsläget. Det finns inte heller något tydligt problem som påverkar markägare negativt i problembeskrivningen till kap. 9 i utredningen utan snarare en allmän skrivning om att förändringen är möjlig. Om utredningen ges utrymme att tydliggöra

motivet exempelvis med statistik från Skogsstyrelsen skulle det bli möjligt att väga nyttan i förslaget mot riskerna.

Precis som Skogsstyrelsen granskar även Länsstyrelsen avverkningsanmälningar, till exempel i befintliga naturreservat där skogsbruk inte är reglerat i föreskrifter eller i närheten av naturreservat där en utvidgning av reservatet skulle kunna vara lämpligt för att bättre skydda befintliga naturvärden. Tio dagar är en alldeles för kort tid för samverkan mellan myndigheterna samt för Länsstyrelsens granskning och återkoppling till Skogsstyrelsen.

En förkortad handläggningstid leder till avsevärt försämrade förutsättningar för allmänheten och den ideella naturvården att komma med inspel. Med tanke på att en mycket stor del av kunskapen om arter i skogen kommer från just privatpersoner vore det en olycklig utveckling för skogens hotade arter. En förkortad handläggningstid riskerar även att få konsekvenser i de fall markägare behöver inhämta tillstånd enligt annan lagstiftning, som kulturmiljölagen. I kulturmiljölagen finns ingen tidsgräns om 10 dagar för handläggning av ärenden. Den gemensamma inlämningsfunktionen medför att ärenden inkommer samtidigt till de båda myndigheterna och Länsstyrelsen saknar resurser som medger en så kort handläggningstid. Det framgår inte i utredningen hur Skogsstyrelsens automatiska handläggningssystem hanterar fornlämningar och om markägare informeras om att noll-beslut efter tio dagar endast innebär ett godkännande enligt skogsvårdslagen. En process där beslut måste inväntas enligt kulturmiljölagen, men som kan påbörjas efter 10 dagar enligt skogsvårdslagen för samma åtgärd, riskerar att öka skador på fornlämningar i skogen och få betydande konsekvenser för skogens kulturmiljövärden.

Dessutom föreslås att de särskilda skälen för att Skogsstyrelsen ska kunna medge att en åtgärd påbörjas tidigare än den i lag angivna tidsfristen tas bort. I praktiken kan det innebära att avverkningar kan starta bara ett fåtal dagar efter att avverkningsanmälan inkommit till Skogsstyrelsen.

Kostnadsfördelning för kunskapsinhämtning (avsnitt 10.3)

Utredningen föreslår en preciserad skälighetsbedömning som tar hänsyn till markägarens kostnad för att inhämta kunskapsunderlag i förhållande till berörd del av fastigheten. Om kostnaden för att ta

fram kunskapsunderlag överstiger 3 procent ska tillsynsmyndigheten vara ansvarig för kostnaden.

Länsstyrelsen anser att staten bör ta ett större grepp på kunskapsinhämtning och återinföra de tidigare statligt delfinansierade skogsbruksplanerna. Detta skulle både stärka skogsbruket i Sverige och skapa möjlighet för en effektiv och bra naturvård genom ekologiska nätverk i landskapet. Det vore också en fördel om skogsbruksplaner följer samma gränssnitt så att det går att få överblick över större landskap, så att markägare kan se hur deras skogsbruksplaner och ekologiska landskapsplaner förhåller sig till exempelvis kartunderlag för grön infrastruktur och värdetrakter.

Tillsynen över artskyddsfrågor i skogen (avsnitt 12.2)

Utredningen föreslår att Skogsstyrelsen ska ta över hela tillsynsansvaret för artskyddet när det gäller artskyddsfrågor som omfattas av skogsvårdslagen. En del i förslaget är att även 12:6-samråd ska komma att utgöra en ansökan om dispens från artskyddsförordningen.

Länsstyrelsen har tidigare yttrat sig över Artskyddsutredningens betänkande SOU 2021:51. Relevanta delar i det tidigare yttrandet inkorporeras kursivt i detta yttrande.

Länsstyrelsen kan se fördelar med att hela processen kring artskyddet hanteras av en och samma myndighet men det kan även finnas nackdelar. *Då Länsstyrelsen fortsatt ska hantera dispensprövningar där syftet med verksamheten är något annat än skogsbruk, kan det bli aktuellt för båda myndigheterna att pröva dispens för till exempel samma exemplar av en art eller ett och samma habitat för en art. Länsstyrelsen ska fortsatt handha ärenden där exempelvis en avverkning syftar till att ändra markanvändning, så som vid omläggning till betesmark, bebyggelse, husbehovstäcker eller liknande. Samma aktör kan därmed komma att behöva ansöka hos två myndigheter beroende på syftet med åtgärden trots att det handlar om samma plats vilket vore olyckligt.*

Om Skogsstyrelsen tar över dispensprövningarna för skogsbruksåtgärder är det av stor vikt att det finns en god och fungerande samverkan mellan myndigheterna kring bedömningarna. –Dispensprövningen blir en ny arbetsuppgift för Skogsstyrelsen vilket kommer att kräva resurser för kompetensutveckling.

Vidare ser länsstyrelsen att det krävs en satsning på Skogsstyrelsens resurser att hantera fridlysta arter i ärendehantering generellt. Erfarenheterna de senaste åren är att Skogsstyrelsens förutsättningar för detta minskat då man har ändrat hanteringen av information från Artportalen och i mindre grad ser observationer av fridlysta arter i sina granskningar av avverkningsärenden. Samverkan med Länsstyrelsen har därmed minskat då färre fall blir föremål för dialog enligt den framtagna rutinen mellan Skogsstyrelsen och Naturvårdsverket.

Länsstyrelsen avstyrker förslaget i den del som avser att en anmälan om samråd även ska ses som en ansökan om dispens i de fall där det krävs. Detta sätter markägarens självbestämmande åt sidan och skickar felaktiga signaler kring en förbudslagstiftning. Grunden i lagstiftningen är ju just att det är förbjudet eftersom en art behöver skyddas, inte att man automatiskt ska söka dispens för att försöka få göra åtgärden ändå.

Markägaren bör själv få bestämma om man önskar ta den hänsyn som behövs för att kunna skydda en art utan att det påverkas av själva ansökan. Även själva samrådsförfarandet riskerar att påverkas så att man inte utreder tillräckligt enligt skadelindringshierarkin utan går direkt på hanterandet av dispens.

Förslaget är inte heller avvägt mot den del av utredningen som hanterar frågan om ersättning för försvårande av pågående markanvändning på grund av förekomst av skyddad art.

Ersättningsmodell (avsnitt 14.2)

I förslaget till ny ersättningsmodell föreslås att markägare ska kunna kräva att Skogsstyrelsen bildar en ny typ av biotopskyddsområde, i utredningen kallat skogsskyddsområde om Skogsstyrelsen eller annan myndighet beslutar om begränsningar i rätten att avverka på produktiv skogsmark och beslutet grundas på regler om bevarande av naturvärden eller biologisk mångfald. Vidare föreslås att ersättningen för denna typ av skydd ska tas från det befintliga anslaget för skydd av natur.

Länsstyrelsen instämmer i det lämpliga att skog med fridlysta eller på annat sätt hotade arter skyddas, men menar till skillnad från utredaren att det inte får ske på bekostnad av det formella skydd av skog som länsstyrelserna och Skogsstyrelsen arbetar med i enlighet med sina regleringsbrev och den nyligen antagna strategin för formellt skydd av skog. Utgångspunkterna i den senare är att i första hand skydda skogliga värdekärnor i värdetrakter där skattepengarna

har störst möjlighet att skapa långsiktiga förutsättningar för att hotade arter ska kunna leva vidare i funktionella landskap. En del fridlysta arter, i Värmland till exempel bombmurkla, förekommer i skogar som inte kan klassificeras som värdekärna och som inte ligger inom vårdetrakter med en högre täthet av naturvärden. Om en andel av den redan nu alldeles för låga ekonomiska tilldelningen för formellt skydd av skog ska tillfalla dessa områden, riskerar det att medföra förlust av skogar med betydligt högre naturvärden i andra geografiska områden. Länsstyrelsen menar således, till skillnad från utredaren, att förslaget kan få relativt stora konsekvenser för miljön. (s. 398).

Länsstyrelsen menar också att det inte finns någon anledning att låsa sig vid en skyddsform utan att ett aktuellt område lika gärna skulle kunna inkluderas som en utvidgning av ett naturreservat om det är lämpligt ligger geografiskt placerat.

Vidare anser Länsstyrelsen att underlaget i den del som analyserar fridlysta arter är alltför dåligt underbyggt då man enbart konstaterar att områden med fridlysta arter per definition bör betraktas som en skyddsvärd biotop (s. 384). Ett sådant konstaterande bör vara förankrat i vetenskaplig kunskap om de fridlysta arternas biologi.

Allmänna synpunkter

Länsstyrelsen noterar att man i Miljömålsberedningens betänkande SOU 2025:21 poängterar att avverkningsanmälningar ska vara ett viktigt verktyg för att hitta skogar som omfattas av EU:s restaureringsförordnings icke försämringskrav samt områden med skyddsvärd skog enligt EU:s strategi för biologisk mångfald. I härvarande utredning finns dock förslag som skulle kunna påverka möjligheterna till detta. Förslag om att markägaren ska avgöra om samråd krävs samt kortare handläggningstider kan komma att få för effekter på möjligheter att identifiera områden med höga naturvärden. Länsstyrelsen saknar resonemang kring detta i utredningen.

Eftersom utredarens syfte är att åstadkomma tydlighet för aktivt skogsbruk, så vore det också bra att skapa en tydligare helhetsbild av de värden och de regelverk som markägaren behöver förhålla sig till. Detta gäller även skogsbrukets climateffekter samt markägares möjligheter att stärka olika värden utan att det sker på bekostnad av andra värden. Länsstyrelsen ser ett behov av att markanvändningsfrågor i större utsträckning hanteras som en helhet i lagstiftning och förvaltning, och att man underlättar för markägare att se vilken

helhet ens markanvändning ingår i. Här behöver också kapaciteten för att förebygga och hantera målkonflikter stärkas för att bidra till att regelverk upplevs som mer tydligt och legitimt.

Att bara genomföra författningsändringar kommer inte heller att åstadkomma denna effekt utan det behövs också forum där man under trygga former kan skapa en gemensam förståelse och lösa ut det som går att lösa ut innan frågor hamnar i domstol. Enbart information och kunskapsunderlag räcker inte heller för att åstadkomma den tydlighet som Skogsutredningens förslag syftar till, även om det är en viktig komponent. Man måste även arbeta aktivt med att göra kunskapen tillgänglig på ett sätt som är relevant för dem vars beteende och känsla av tydlighet och förutsägbarhet man vill påverka.

Det kan göras utifrån goda erfarenheter från arbete i regionala skogsprogram, miljömålssamordning, rådgivning kring frivillig hänsyn i skogsbruket och dialog med markägare kring lämpliga skyddsformer. Detta ryms inom länsstyrelsernas uppdrag och efterfrågan från regionala aktörer finns.

Limniska värden

I egenskap av regional myndighet med ansvar att säkerställa att *gynnsamt tillstånd* avseende Natura 2000-områden med limniska värden (art- och habitatdirektivet samt naturrestaureringsförordningen), respektive som lägst *god status* för berörda kvalitetsfaktorer enligt vattenförvaltningen (vattendirektivet), uppnås och bibehålls i dessa områden, framför Länsstyrelsen följande synpunkter.

Länsstyrelsen konstaterar till att börja med att det nuvarande nationella regelverket för skogsbruk inte är utformat och tillämplbart utifrån eller anpassat till de krav som ställs enligt ovanstående EU-lagstiftning, avseende limniska ekosystem. EU-lagstiftningen ställer bland annat krav på att statusen inte får försämrats, att åtgärder ska kunna bedömas utifrån kumulativa effekter samt minimikrav på fungerande ekologiska kantzoner, buffertzoner mot verksamheter, naturlighet gällande närområde, svämplan och kanter, vattenkvalitet med mera. Det finns stora brister i anpassningen mellan regelverket för skogsbruk och de åtaganden som Sverige ska uppfylla gentemot EU avseende vatten. Detta gör det svårt för markägare att förstå vad som krävs, och för myndigheter att säkerställa att åtagandena följs samt att utföra sina uppdrag som förvaltare av Natura 2000-områdena.

Länsstyrelsen kan inte se att de förslag om ändringar i lagstiftningen som framförs i utredningen förbättrar förutsättningarna att möjliggöra, och bevaka att åtagandena följs och uppfylls avseende limniska ekosystem.

För att säkerställa att skogsbrukets påverkan på limniska ekosystem inte leder till försämringar eller motverkar möjligheterna att uppnå gynnsamt tillstånd respektive god status (som lägst), krävs en annan typ av ändringar av lagstiftningen som harmoniserar med Sveriges åtaganden. Exempelvis avrinningsområdesvis planering där alla åtgärder av betydelse ingår, lagstadgade skyddszoner mot ytvatten och bättre uppföljning av skogsbruksåtgärder.

Kulturmiljö

Utredningsdirektivet anger att de jämställda skogspolitiska målen - miljömålet och produktionsmålet - ligger fast. Miljömålet Levande skogar innebär att skogens och skogsmarkens värde för biologisk produktion ska skyddas samtidigt som den biologiska mångfalden bevaras samt kulturmiljövärden och sociala värden värnas. En av miljömålets preciseringar handlar om bevarande av kulturmiljövärdena i skogen. Länsstyrelsen kan dock notera att det i utredningens genomförande inte har funnits med någon sakkunnig inom kulturmiljöområdet, exempelvis Riksantikvarieämbetet. Utredningen är i sin helhet bristfällig i hanteringen av kulturmiljövärden och fornlämningar i skogsmark och det saknas analyser. Den väger inte in kulturmiljölagens bestämmelser och dess påverkan på skogsbruket. Kulturmiljöperspektivet saknas i alla led i delbetänkandet vilket gör att förslagets konsekvenser för skogsbruket och möjligheterna att nå miljömålet inte fullt ut kan bedömas.

Tillsynsansvaret för kulturmiljövärden i samband med skogsbruk är delat mellan skogsvårdslagen (Skogsstyrelsen) och kulturmiljölagen (Länsstyrelserna) där den senare står för det starkare lagskyddet kopplat till fornlämningar. Kulturmiljölagen är en skyddslagstiftning som anger att det är förbjudet att ändra eller skada en fornlämning utan länsstyrelsens tillstånd. För en skogsägare innebär det att vissa åtgärder inom skogsbruket kan vara tillståndspliktiga enligt kulturmiljölagen om de berör en fornlämning. I det fallet måste tillstånd sökas hos länsstyrelsen.

Kontinuerliga inventeringar av forn- och kulturlämningar som genomförts av Skogsstyrelsen och Riksantikvarieämbetet sedan 1998 visar att skador orsakade av skogsbruksåtgärder är fortsatt höga. Denna fråga bör därför hanteras i det fortsatta utredningsarbetet då

Länsstyrelsen i de förslag som lämnas inte kan se någon ökad tydlighet eller förenkling för markägare att efterleva lagstiftningen på området och därmed minska skadorna på forn- och kulturlämningar.

De som medverkat i beslutet

Beslut om detta yttrande har fattats av landshövding Georg Andrén. Länsråd Emma Spak, avdelningschef Annika Nilsson, enhetschef Marielle Nilsson och rättschef Ingela Alverfors har medverkat. Föredragande har varit naturvårdshandläggare Nina Rees.

Detta yttrande har handlagts på enheten för Miljöskydd, synpunkter har inhämtats från enheterna för Naturvård, Miljöanalys, Regional utveckling och Samhällsbyggnad

Denna handling har godkänts digitalt och saknar därför namnunderskrift.